

човешината: - да не кажат за нас, че харем сме жадували па земята" (145-6).

В редицата "душа - ум", "болна/болно - лекар (т.е. здрав)", "дете - възрастен", "налудност - нормалност" натоварените с някакъв вид негативизъм членове на опозициите са вписани в Нейното. Иначе казано, претенции към и недоволства от жената-реалност не се отменят лесно и автоматично от извайване на съвършена илюзивна женственост, побираща се в "мен, мъжа". По-скоро напрежението между Поета и Несъвършената нараства, доколкото тя се оказва интериоризирана, повторена в мъжкото вътрешно пространство, доколкото неприязните към нея, въпреки всички уговорки, всъщност са себеомрази. Специфичният им запис, цитиран по-горе, травестира чувствеността, артикулирана от "Демон", в зоната на смешното и ниското. Въпреки преобличанията, разпознаваемо опазена при превръщанията е останала агресията - именно в нейните модуси се случват докосванията между "Него" и вътрешната "Приятелка-Жена-Дете". Грозотата, язвите, пъпките, всичко в нея-него заслужава наказание. Срещата между мъжа и интериорното феминно протича като насилие, плодът му е Глас (и думи - т.е. Поезия) и се пръква след "налягане" или "извиване", той е крясък и врясък: *смятам да се занимавам по-сериозно с езика - и да си доизлекувам душата, а тя ще повреци на дребно в стихове, като коза, когато ѝ вият ухото, V, 146.* Скверната представност демонстрира порив по развенчаване на романтико-патетичните митологии около творчеството. В троповата репрезентация то се оказва изстискване на пъпки (писането тук не е само "с кръв", клишетото е обогатено - в мастило е превърната и гнойта - I, 303), В този опис правенето на стих е цедене: *А нели съм навикнал да си цедя душата - мъчно ми е, като нямам нужните благоприятни условия, V, 621;* то е мъчително отделяне на минимална течна субстанция: *песнички... не стигат... Искат ти се да се излееш... а не да църиш в строфа след строфа, III, 212* (всички асоциации - за сметка на асоцииращия). Личната фонограма на противното, което е думане, го чува в гамата "з-ц-с"; *през моите уста на хаоса змиите/подават сноп езици* не е само тематизация на сатанинското в поета, стихът е звукова аналогия-вариация върху "изстисквам-цедя-църя".

Гневът може да отхвърли играта на двама, да признае, че цедене